

»NORSK VILJE«

TIL KAMP OG SEIER.

Nr. 5

17. februar 1945

3. årg.

TIL ARBEIDERKLASSEN I BERGEN OG FYLKENE.

I løpet av de 5 år krigen har varet i vårt land har det Innen heimefronten dukket opp meningsforskjell om grunnleggende militære og politiske spørsmål. Om selve målet for kampen har der stort sett vært enighet. I en henvendelse til regjeringen av april 1944 fra omlag 2000 nordmenn i Sverige heter det om dette: «Vi må føre kampen mot et bestemt mål. Dette mål må være gjenopprettelsen av et FRITT DEMOKRATISK NORGE. Uten på forhånd å ha formulert dette klare mål vil vår kamp være hensiktsløs, og det vil være ansvarsløst å la nordmenn gå ut i en livsfarlig kamp uten å ha garanti for at de kjemper for landets og folkets frihet. Ved å utpeke målet klart og utvetydig skaper en også den begeistring og kampmoral som er nødvendig for å føre en effektiv kamp.»

Den 19. mai 1944 sendte Hjemmefrontens ledelse ut en politisk proklamasjon som ble godkjent av regjeringen. Den slår fast at målet for kampen må være gjenreisningen av vårt folkestyre i samsvar med landets grunnlov. Alle grupper på heimefronten har sluttet opp om denne proklamasjonen. På tross av at et holdbart politisk grunnlag for en samling av heimefronten således er tilstede, er samlingen ikke kommet i stand. Dette skyldes i det vesentlige følgende: For det første meningsforskjell når det gjelder metoder og midler i kampen mot okkuperter og quislinger. For det andre den kampanje som er reist fra reaksjonært hold blandt nordmenn heime og ute med sikte på å holde kommunistene utenfor enhver befattning med heimefrontens kamp, deriblandt også holde dem utenfor representasjon i Hjemmefrontens ledelse på tross av deres innsats i frihetskriegen. Og for det tredje uoverensstemmelser om retninglinjene for politikken i overgangs- og gjenreisningsperioden etter krigen.

Uoverensstemmelsene har kommet særlig klart fram i forholdet mellom Det kommunistiske parti på den ene siden og regjeringen og Hjemmefrontens ledelse på den andre. De retningslinjer som regjeringen har lagt til rette for kampen på heimefronten, har i hovedsaken tatt sikte på den såkalte PASSIVE MOTSTAND. På et tidlig tidspunkt tok det kommunistiske parti disse retningslinjer opp til kritisk drøftelse og hevdet at de ikke svarte til de krav som den totale krig stiller og heller ikke til prinsippene for de allierte makters krigføring. Partiet foreslo at den passive motstand måtte utfylles også med AKTIVE MOTSTANDSFORMER som sabotasje og friskarekrig og ba regjeringen støtte utviklingen av slike kampformer på heimefronten. For å sikre en effektiv motstand foreslo partiet videre at det skulde opprettes en samlet ledelse for heimefronten — enten i form av et frihetsråd i likhet med det danske eller ved en rekonstruksjon av Hjemmefrontens ledelse, slik at også den aktive delen av heimefronten ble representert. Partiets kampanje for en aktivisering av kampen har ført til det positive resultat at den organiserte sabotasje både av regjeringen og Hjemmefrontens ledelse er blitt anerkjent som en viktig del av heimefrontens kamp. Men partiets krav om representasjon i Hjemmefrontens ledelse har ennå ikke ført til noe resultat på tross av at kravet i stadig økende omfang blir støttet av de fagorganiserte arbeidere, særlig på Østlandet. Dette skyldes i hovedsaken den målbevisste kampen fra reaksjonært hold for å diskreditere kommunistene og sette dem utenfor, slik at splittelsen på heimefronten blir opprettholdt og utdypet.

Kampen mot Det kommunistiske parti blir ført ved hjelp av «illegale» flyveblad og særlig gjennom en utbredt hviskekampanje. Partiets medlemmer er bl. a. blitt beskylt for å ha angitt gode nordmenn til Gestapo. Det antydes at partiets innsats for å aktivisere heimefrontens kamp bare forfølger snevre partipolitiske formål, og det blir insinuert at partiets kamp for gjenreisningen av det firunnlovsmessige folkestyre bare er en politisk manøvre for å vill-ieie godtroende nordmenn, at dets virkelige mål tvertimot er å gjøre oppstand og opprette et kommunistisk diktatur så snart krigen er slutt. I den senere tid er også hendelsene i Hellas blitt anført som bevis for dette.

Vi finner det ikke nødvendig å gjendrive disse beskyldninger. Vi bare konstaterer at de er helt gjennom uredelige. De motbevise av partiets retningslinjer som fremlegges i trykt form, og disse retningslinjer står i full overensstemmelse med partiets praksis under krigen. Alle som har fulgt litt med, vet dette. Når det gjelder spørsmålet om vårt konstitusjonelle demokrati, så vil vi bare bemerke følgende: Under krigen har vel de fleste gode nordmenn fått et noe annet syn på det politiske folkestyret vi hadde før krigen. På tross av dets mangler og feil har

erfaringene fra nazistynet lært oss alle — også kommunistene — å sette større pris på de rettigheter og friheter dette folkestyret garanterte alle nordmenn, og som også kommunistene og arbeiderklassen som helhet fikk nytte godt av. Partiet går inn for full gjenreisning av folkestyret fordi det er av den mening at dette danner det beste grunnlag for en videre utvikling i demokratisk retning og gir partiet og arbeiderklassen det beste utgangspunkt på veien mot det endelige mål: av det utvide politiske demokrati å skape også et økonomisk og sosialt demokrati for hele folket.

Det er ikke vår oppgave å rette beskyldninger mot bestemte personer og politiske grupperinger. Partiet konstaterer bare som en beklagelig kjennsgjerning at reaksjonære strømninger innen vårt folk løper fiendens ærind og skader heimefrontens kampved sitt felttog mot Det kommunistiske parti. Med enda større beklagelse må vi konstatere at disse reaksjonære elementer øyensynlig med adskillig hell har øvd press på vår regjering og på Hjemmefrontens ledelse. Det er i alle fall ubestridelig at Hjemmefrontens ledelse har etablert en faktisk unntagelststilstand overfor kommunistene. Det blir gjort forsøk på å jage dem ut både innen de militære formasjoner og ellers innen heimefronten, og i skrift og tale blir gode nordmenn advart mot dem. Vi mener det er fullt berettiget å gjøre spesielt oppmerksom på dette, for dyrekjøpte erfaringer fra arbeiderbevegelsens historie og bitre erfaringer også fra denne krigen burde ha lært oss alle at en slik kamp mot Det kommunistiske parti **ALLTID OGSÅ INNEBÆRER EN ALVORLIG TRUSSEL MOT ARBEIDERKLASSEN OG HELE FOLKETS DEMOKRATISKE RETTIGHETER**. Derfor tillater vi oss å hevde at unnlagelsestilstanden mot kommunistene er både uverdigg og farlig for den krig vi alle fører mot den felles fiende, og at det er vår rett og plikt å gjøre vårt ytterste for å få misforholdet rettet snarest mulig.

Til dem som tror at kommunistenes hensikt er å blase til kramp mot regjeringen og Hjemmefrontens ledelse, vil vi bare slå fast at partiets holdning overfor disse institusjoner har vært — og er — av positiv art. Når partiet har vendt seg til regjeringen både med kritikk — stundom har krisikk — og forslag, så har det ikke vært for å diskreditere den, men fordi det anerkjenner den som landets eneste lovlige regjering. Likeså har kritikken mot Hjemmefrontens ledelse til formål å få satt i gjennom en bedre organisering av motstandsbevegelsen pu grunnlag av samarbeid, og er ikke å oppfatte som en kamp om makten mot denne ledelse.

I den senere tid har uoverensstemmelsene også kommet klart fram i spørsmålet om politikken i etterkrigstiden. Diskusjonen har særlig dreiet seg om Stortingets stilling og rettigheter. Med utgangspunkt i nazistenes

propaganda omkring foroandlingene med Stortinget sommeren og høsten 1940 har reaksjonære kretser satt seg i sving for å overbevise vårt folk om at Stortinget av 1936 ikke skal innkalles når krigen er slutt. Dessverre har dette standpunkt fått en viss utbredelse innen heimefronten, På den andre siden har en av landets fremste folkerettslærde i en betenkning om spørsmåset tatt til gjenmæle mot dette reaksjonære standpunkt. Han hevder at saken er klar: Stortinget er selve hjørnesteinen i frfatningen. Konge og regjering er statsmakter av mere underordnet betydning, de får sin makt fra Stortinget og kdn ikke eksistere uten det. Den eneste utveien som er i samsvar med grunnloven, er derfor at Stortinget fra 1936 blir innkalt snarest mulig etter krigens slutt for bl. a. å ta stilling til dannelsen av en eventuell ny regjering. Dersom derimot kongen utnevner en ny regjering uten Stortingets medvirken, så betyr dette etter grunnloven et brudd på forfatningen, ET STATS-KUPP. (Mere i neste nr.)

VESTLANDSKE DISTRIKT AV N, K. P.
Sekretariatet.